

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: nezl. N.D.H.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem ..., zastoupeného zákonnou zástupkyní Q.T.H. – matkou, bytem tamtéž, *právně zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 3. 2017, čj. MV-18650-6/SO-2017,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 13. 4. 2017, Krajskému soudu v Plzni (dále též „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 3. 2017, čj. MV-18650-6/SO-2017 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též

„prvoinstanční správní orgán“ nebo „Ministerstvo“), ze dne 1. 12. 2016, čj. OAM-27703-10/DP-2016 (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž byla dle specifikovaných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu.

Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

Žalobce byl toho názoru, že žalovaná nesprávným a žalobcově konkrétní situaci nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem.

Žalobce předně namítal, že žalovaná se nevypořádala s jeho odvolací námitkou týkající se zachování práva dlouhodobého pobytu podloženou nálezem Ústavního soudu, pouze tuto námitku ve zkratce odcitovala, avšak přiléhavým způsobem se s ní nevypořádala, čímž se dopustila porušení § 89 odst. 2, resp. § 68 odst. 3 správního řádu. Nutno dodat, že žalovanou citovaný rozsudek krajského soudu nelze považovat za řádné vypořádání odvolací námítky, ani za dostatečné argumentační podložení jejího rozhodnutí. Jednak z citovaného rozsudku nevyvodila závěry vztahující se na konkrétní žalobcův případ, pouze se omezila na obsáhlou citaci a následné tvrzení, že rozhodnutí žalované ve věci pobytů rodičů žalobce jsou v právní moci. Napadené rozhodnutí tak není přezkoumatelným způsobem odůvodněno. Dále se žalovaná, ač se konkrétně k žalobcem uvedeným nálezem Ústavního soudu nevyjádřila, očividně snaží závazný názor Ústavního soudu vyvrátit odkazem na rozsudek krajského soudu, u kterého jednak žalovaná neuvedla, jakým konkrétním způsobem se vztahuje na případ žadatele, a jednak, a to především, není možné s ohledem na hierarchii soudnictví přisvědčit názoru krajského soudu proti soudu Ústavnímu. Ústavní soud samozřejmě stojí mimo klasickou hierarchii soudů v České republice, avšak s ohledem na to, že se jedná o vrcholný orgán ochrany ústavnosti, lze dovozovat, že publikovaná rozhodnutí jsou závazná pro veškeré orgány veřejné moci, i kdyby se mělo jednak jen o závaznost tzv. precedenční. Argumentační postup žalované tedy nelze v tomto případě aprobovat, neboť své závěry jednak dostatečně neodůvodnila, a jednak rozhodla v rozporu s nálezem Ústavního soudu.

Žalobce konstatoval, že trvá na své námitce, že s přiznáním odkladného účinku zůstalo zachováno povolení k dlouhodobému pobytu žalobcových rodičů, a to s účinky *ex tunc*. Žalobce poukázal a citoval nález Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. II. US 1260/07. Žalobce měl za to, že z nálezu explicitně vyplývá, že pobytové oprávnění rodičů žalobce zůstalo přiznáním odkladného účinku zachováno, a to minimálně do pravomocného skončení soudního řízení. Přiznání odkladného účinku navíc přiznává rodičům žalobce jejich pobytové oprávnění s účinky *ex tunc*, tedy kontinuita jejich pobytového oprávnění je zachována. Žalovaná i správní orgán prvního stupně však trvají na formálním zachování právní moci, což sám Ústavní soud označuje za přepjatý formalismus, který je pak konstantně judikaturou označován za zcela nezákonný, v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. Upřednostňování

formalistického přístupu na úkor přístupu materiálního označil za nezákonné opakovaně i Ústavní soud. Z obecného hlediska je namístě připomenout, že Ústavní soud ve své konstantní judikatuře již mnohokrát prokázal, že netoleruje orgánům veřejné moci, a především obecným soudům, formalistický postup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti. Zdůraznil přitom, že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku, a že povinnost soudů nalézat právo neznamena pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, nález č. 13, nebo nález sp. zn. 19/98, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 13, nález č. 19). Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větech toho kterého předpisu, ve kterém jsou vždy přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být - jako v dané věci - značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité. Žalovaná i správní orgán prvního stupně tak v rozporu s právními předpisy i judikaturou Ústavního soudu dovodily nesplnění podmínek pro podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu žalobce. S ohledem na výše uvedenou argumentaci je pak zřejmé, že napadané rozhodnutí bylo vydáno jako nezákonné, neboť žalobce splňuje podmínky stanovené v § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a sice je nezletilým dítětem cizince s povoleným pobytem, neboť pobytová oprávnění jeho rodičů zůstala, díky přiznání odkladného účinku jejich žalobám zdejší soudem, zachována.

Žalobce dále namítal, že rozhodnutí správních orgánů musí být, s ohledem na § 2 odst. 1 správního řádu, resp. na čl. 10 Ústavy, v souladu s mezinárodními závazky České republiky. Tímto mezinárodním závazkem je jistě i Úmluva o právech dítěte (následovala citace čl. 3 a 9). Žalobce je nezletilým dítětem narozeným na území České republiky. Jeho rodiče zde pobývají na základě povolení k dlouhodobému pobytu již od roku 2009, za tu dobu si zde vytvořili silné sociální a ekonomické vazby. Oba rodiče na území České republiky podnikají, řádně plní veškeré povinnosti s tímto podnikáním a jejich život je z ekonomického hlediska tak závazně spjat právě s Českou republikou. V zemi původu nemá žalobce žádné vazby. Vzhledem ke svému nízkému věku je žalobce jak z biologického, tak psychologického pohledu naprosto závislý na svých rodičích, především pak na matce. Žalobce pak v této souvislosti poukázal na to, že správním orgánům obou stupňů musí být známa problematická situace kolem tzv. Visa pointu, lhůt, které Ministerstvo vnitra má pro vyřízení případných žádosti o pobyt, a následně fakt, že Ministerstvo vnitra téměř ve všech případech tyto lhůty není schopno dodržet a ochrana účastníků řízení proti nečinnosti je často neúčinná, a to s ohledem na přehlčení jak Ministerstva vnitra, tak soudů. Nepovolením dlouhodobého pobytu žalobci by vedlo k jeho nucenému vycestování a toto vycestování může a velmi pravděpodobně bude představovat dlouhodobé, případně i několikaleté odloučení žalobce od jeho rodičů,

případně (v případě, že by s žalobcem vycestovali i jeho rodiče) vytržení žalobce z jeho přirozeného prostředí a ohrožení ekonomického zajištění žalobce (v důsledku znemožnění pokračování v podnikatelských aktivitách žalobcových rodičů), což samozřejmě v žádném případě nelze považovat za nejlepší zájem dítěte. Rozhodnutí žalované je proto v rozporu s Úmluvou o právech dítěte, resp. s mezinárodními závazky České republiky.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se k věci vyjádřila v podání ze dne 26. 5. 2017, v němž ohledně skutkového stavu a průběhu správního řízení odkázala na prvoinstanční i napadené rozhodnutí. Žalobní námitky považovala za nedůvodné a navrhla žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Při jednání před soudem dne 27. 6. 2018 žalobcův zástupce setrval na svrchu rekapitulované argumentaci, žalovaná se z jednání omluvila.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**, když o žalobních námitkách uvažil následovně.

Není sporu o tom, že správní orgány v dané věci posuzovaly žádost nezletilého žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny. Žalobce byl a je dítětem rodičů, kteří měli na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt do 8. 12. 2015 (žalobcův otec), resp. do 31. 12. 2015 (žalobcova matka). Rodiče požádali dne 26. 10. 2015 o prodloužení doby platnosti jejich pobytových oprávnění, přičemž obě žádosti byly prvoinstančním správním orgánem rozhodnutími ze dne 26. 4. 2016 zamítnuty. Zamítnuta (rozhodnutími ze dne 29. 8. 2016) byla rovněž odvolání proti těmto rozhodnutím a rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 26. 4. 2016 byla potvrzena. Tato rozhodnutí žalované nabyly právní moci dne 5. 9. 2016. Otec i matka žalobce brojili proti rozhodnutím cizineckých orgánů žalobami u Krajského soudu v Plzni. Oběma žalobám byl soudem přiznán odkladný účinek.

Podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území je oprávněn podat cizinec, který je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem* (zvýraznění provedl krajský soud).

Zákonná dikce je oporou pro závěr, že stěžejní skutečností v dané věci byla otázka povoleného pobytu žalobcových rodičů.

Řízení v žalobcově věci bylo zahájeno podáním žádosti dne 8. 9. 2016. K tomuto datu tedy musely být splněny zákonné podmínky plynoucí z § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, což mj. znamená, že žalobce měl být v den podání žádosti nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem. Tak tomu ovšem v souzené věci nebylo.

Řeč čísel a dat je jasná. Dne 8. 9. 2016, kdy byla podána žalobcová žádost, žádný z jeho rodičů nebyl cizincem s povoleným pobytem na území České republiky, neboť dne 5. 9. 2016 nabyla právní moci rozhodnutí, kterými byla zamítnuta odvolání žalobcových rodičů proti zamítavým rozhodnutím o jejich žádostech o prodloužení dlouhodobého pobytu. Soud dospěl k závěru, že tento deficit nelze překlenout ani způsobem, který namítá žalující strana, totiž právními účinky přiznaného odkladného účinku žalobám žalobcových rodičů. Ano, ti sice brojili proti negativním rozhodnutím žalované v jejich věcech žalobami (správnímu soudu napadlými v říjnu 2016) a těmto žalobám byl přiznán odkladný účinek (v listopadu 2016), ale v den podání žalobcovy žádosti (= 8. 9. 2016) žaloby rodičů (pana V.P.N. a paní Q.T.H.) ani nebyly podány, natož aby bylo rozhodnuto o jejich odkladných účincích. Debata nad případnými následky těchto odkladných účinků pro postavení žalobce v **den podání žádosti** je proto bezpředmětná, protože v onen den žádné odkladné účinky ve věcech žalob žalobcových rodičů přiznány nebyly. Žalobcová argumentace se tak mívá se skutkovým stavem a prvoinstanční i napadené rozhodnutí v tomto směru obstála.

Nedůvodná byla i tvrzení stran nepřiměřeného zásahu rozhodnutí do žalobcova osobního a rodinného života.

Předně, část žalobní argumentace stran nepřiměřeného zásahu se týká žalobcových rodičů, nikoliv žalobce (k tomu srov. text žaloby: *„Rodiče zde pobývají na základě povolení k dlouhodobému pobytu již od roku 2009, za tu dobu si zde vytvořili silné sociální a ekonomické vazby. Oba rodiče na území České republiky podnikají, řádně plní veškeré povinnosti s tímto podnikáním a jejich život je z ekonomického hlediska tak závazně spjat právě s Českou republikou.“*). V době vydání prvoinstančního, resp. napadeného rozhodnutí byly žalobci necelé tři, resp. necelých sedm měsíců, tzn., že byl a dosud je plně odkázán na péči rodičů, jak výstižně konstatovalo Ministerstvo v prvoinstančním rozhodnutí. Potvrzení prvoinstančního rozhodnutí nemohlo ve svém důsledku znamenat oddělení dítěte a rodičů (čemuž brání žalobcem vzpomínaný čl. 9 Úmluvy o právech dítěte), protože ani rodiče žalobce nedisponovali v době vydání napadeného rozhodnutí platným pobytoým oprávněním. Přiznání odkladného účinku žalobě totiž neznamená, že se z pravomocně neprodlouženého pobytového oprávnění se stává oprávnění prodloužené, pouze dochází k dočasnému zamezení případných negativních účinků takového správního rozhodnutí vůči cizinci (zde rodičům). K následkům namítaným v žalobě tak v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí dojít nemohlo. *Obiter dictum* soud doplňuje, že žaloby žalobcových rodičů (u Krajského soudu v Plzni vedené pod sp. zn. 30 A 169/2016 a 30 A

170/2016) byly rozsudky zamítnuty a zamítnuty byly rovněž kasační stížnosti proti těmto rozsudkům.

[V] Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož na základě výše uvedené argumentace soud nezjistil namítané porušení § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu a neshledal žádné z žalobních tvrzení důvodným, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

***P o u č e n í:** Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

V Plzni dne 27. června 2018

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu